

**„Bože milostiv budi meni grešniku!“**

Pred nama su ove nedjelje dva čovjeka, farizej i carinik. Prvi od naroda smatran pravednim i prihvaćenim, dok je drugi grešnik i odbačen od svoga naroda. Obojica odlaze u hram na molitvu, obojica upućuju molitve Gospodinu. Farizej Bogu zahvaljuje i pred Bogom se hvali za svoju pravednost, dok se carinik udara u prsa kajući se za svoje grijehе namajući pritom snage niti pogledati prema nebu.

Molitva dva čovjeka koji su u hramu, koji su tako blizi jedan drugome, a tako daleki u isto vrijeme, postavlja nam pitanje što znači moliti zajedno, rame uz rame, jedan uz drugoga na liturgijskom slavlju. Je li moguće moliti uz nekoga, a da smo pritom suprstavljeni, da se pritom uspoređujemo kako čini farizej: „nisam kao ostali ljudi...“? Autentičnost naše molitve prizlazi iz dobrih odnosa s braćom i sestrama u vjeri, koja tek tada dobiva svoj puni smisao jer u zajedništvu tvorimo mistično tielo Kristovo - Crkvu.

Molitva zahtijeva poniznost. Poniznost nije neka lažna skornost nego je izraz moje iskrenosti, moje otvorenosti, baš kako je Bog učinio u svome sinu Isusu postavši čovjekom te i na taj način nama pokazao kako živjeti u odnosu s drugim ljudima.

Isusova riječ upućena je kako pravednicima onoga vremena tako i svima nama danas. Onaj koji je pravedan i živi po zakonu Gospodnjem ne može se uzdizati, umišljati si da je pravedniji bolji od drugih nego Bogu zahvaliti za njegovu dobrotu.

Ivan Valentić, kapelan  
27.10.2013.